

Arrest

nr. 226 927 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 8 april 2019 van diezelfde houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 juni 2016 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in. Op 8 juni 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 juni 2017 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Op 30 oktober 2017, bij arrest nr. 194 502, vernietigt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van 8 juni 2017 van de commissaris-generaal. Op 30 maart 2018 weigert de commissaris-generaal de verzoekende partij opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 december 2018, bij arrest nr. 213 782, weigert ook de Raad haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 21 december 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

1.3 Op 31 januari 2019 doet de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming. Op 12 februari 2019 wordt de behandeling van dit verzoek beëindigd, omdat de verzoekende partij zich op 11 februari 2019 niet aanbood om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen en zij geacht werd haar verzoek in te trekken of ervan te hebben afgezien.

1.4 Op 8 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: T(...) T (...)

voornaam: T(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Grensleie op 08/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 31/01/2019 liet betrokkene zich registreren om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Echter, op 11/02/2019 kwam hij niet opdagen om dit verzoek officieel in te dienen. Hij wenst niet mee te werken met de autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste, bijlage 13qq dd 21/12/2018 betekend werd per aangetekend schrijven. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Hoewel betrokkene een gekend adres heeft in België, is er toch een actueel en reëel risico op onderduiken. Zoals hierboven aangetoond, negeerde betrokkene verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij kwam bovendien niet opdagen toen hem gevraagd werd om een verzoek tot internationale bescherming officieel in te dienen. Daarom kunnen we eraan twifelen dat betrokkene, indien hem een nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan dat hij hieraan gevolg zal geven. De kans bestaat dat hij zal onderduiken om zich aan de controle van de autoriteiten te onttrekken. Daarom kan er geen nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene diende op 07/06/2016 een verzoek tot Internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze op 30/03/2018. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV. Op 12/12/2018 verwierp de RVV echter dit beroep. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van EVRM.

Op 31/01/2019 liet betrokkene zich registreren om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Echter, op 11/02/2019 kwam hij niet opdagen om dit verzoek officieel in te dienen.

Bij zijn aanhouding op 08/04/2019 door PZ Grensleie verklaart betrokkene dat hij naar België is gekomen omwille van politieke problemen Hij is per toeval naar België gekomen. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Kameroen omdat de politieke problemen nog steeds niet zijn opgelost. Hij is bang dat hij bij terugkeer onmiddellijk zal opgepakt worden.

Het CGVS en de RW voerden reeds een uitgebreid onderzoek in het kader van de aangehaalde elementen. Zowel het CGVS als de RVV verwierpen het verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een nieuw onderzoek zouden kunnen rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederend behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts d.e zal nagaan betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een partner in België waar hij mee zou willen samenwonen, het betreft O(...) K(...), (...) een Nederlandse onderdaan. Zij zou zich willen inschrijven op een adres in L(...) samen met betrokkene (het gaat niet om een verklaring tot wettelijke samenwoning). Zij zouden een relatie hebben. Tot op heden ondernamen ze geen formele stappen om de relatie een officieel karakter te geven. Als Nederlandse onderdaan beschikt betrokkene over een verblijfsrecht in België. Dit opent voor betrokkene geen recht op verblijf. Hij krijgt ook een inreisverbod van twee jaar opgelegd, maar kan hiervan de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. De partner van betrokkene kan betrokkene steeds achterna reizen naar Kameroen om daar de relatie verder te zetten. Bovendien kan betrokkene vanuit Kameroen een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op het artikel 8 van het EVRM.

Bovendien heeft betrokkene twee minderjarige kinderen achtergelaten in Kameroen. Zijn ouders en broers/zussen verblijven daar. Een terugkeer betekent dus een mogelijke hereniging met deze familieleden.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Grensleie op 08/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 31/01/2019 liet betrokkene zich registreren om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Echter, op 11/02/2019 kwam hij niet opdagen om dit verzoek officieel in te dienen. Hij wenst niet mee te werken met de autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste, bijlage 13qq dd 21/12/2018 betekend werd per aangetekend schrijven. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Hoewel betrokkene een gekend adres heeft in België, is er toch een actueel en reëel risico op onderduiken. Zoals hierboven aangetoond, negeerde betrokkene verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij kwam bovendien niet opdagen toen hem gevraagd werd om een verzoek tot internationale bescherming officieel in te dienen. Daarom kunnen we eraan twifelen dat betrokkene, indien hem een nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan dat hij hieraan gevolg zal geven. De kans bestaat dat hij zal onderduiken om zich aan de controle van de autoriteiten te onttrekken. Daarom kan er geen nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene diende op 07/06/2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag uiteindelijk op 30/03/2018. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV. Op 12/12/2018 verwierp de RVV echter dit beroep. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire

beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 31/01/2019 liet betrokkene zich registreren om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Echter, op 11/02/2019 kwam hij niet opdagen om dit verzoek officieel in te dienen.

Bij zijn aanhouding op 08/04/2019 door PZ Grensleie verklaart betrokkene dat hij naar België is gekomen omwille van politieke problemen. Hij is per toeval naar België gekomen. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Kameroen omdat de politieke problemen nog steeds niet zijn opgelost. Hij is bang dat hij bij terugkeer onmiddellijk zal opgepakt worden. Het CGVS en de RVV voerden reeds een uitgebreid onderzoek in het kader van de aangehaalde elementen. Zowel het CGVS als de RVV verwierpen het verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een nieuw onderzoek zouden kunnen rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene heeft een partner in België waar hij mee zou willen samenwonen, het betreft O(...) K(...) (...) een Nederlandse onderdaan. ZIJ zou zich willen inschrijven op een adres in L(...) samen met betrokkene (het gaat niet om een verklaring tot wettelijke samenwoning). Zij zouden een relatie hebben. Tot op heden ondernamen ze geen formele stappen om de relatie een officieel karakter te geven. Als Nederlandse onderdaan beschikt betrokkene overeen verblijfsrecht in België. Dit opent voor betrokkene geen recht op verblijf. Hij krijgt ook een inreisverbod van twee jaar opgelegd, maar kan hiervan de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. De partner van betrokkene kan betrokkene steeds achterna reizen naar Kameroen om daar de relatie verder te zetten. Bovendien kan betrokkene vanuit Kameroen een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op het artikel van het EVRM.

Bovendien heeft betrokkene twee minderjarige kinderen achtergelaten in Kameroen. Zijn ouders en broers/zussen verblijven daar. Een terugkeer betekent dus een mogelijke hereniging met deze familieleden.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van 15/12/1980.

Vasthouding (...)"

1.5 Op 8 april 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : T(...) T(...)

voornaam : T(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/04/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de PZ Grensleie op 08/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 31/01/2019 liet betrokkene zich registreren om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Echter, op 11/02/2019 kwam hij niet opdagen om dit verzoek officieel in te dienen. Hij wenst niet mee te werken met de autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste, bijlage 13qq dd 21/12/2018 betekend werd per aangetekend schrijven. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Hoewel betrokkene een gekend adres heeft in België, is er toch een actueel en reëel risico op onderduiken. Zoals hierboven aangetoond, negeerde betrokkene verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij kwam bovendien niet opdagen toen hem gevraagd werd om een verzoek tot internationale bescherming officieel in te dienen. Daarom kunnen we eraan twijfelen dat betrokkene, indien hem een nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan dat hij hieraan gevolg zal geven. De kans bestaat dat hij zal onderduiken om zich aan de controle van de autoriteiten te onttrekken. Daarom kan er geen nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene diende op 07/06/2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag uiteindelijk op 30/03/2018. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV. Op 12/12/2018 verwierp de RVV echter dit beroep. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 31/01/2019 liet betrokkene zich registreren om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Echter, op 11/02/2019 kwam hij niet opdagen om dit verzoek officieel in te dienen.

Bij zijn aanhouding op 08/04/2019 door PZ Grensleie verklaart betrokkene dat hij naar België is gekomen omwille van politieke problemen. Hij is per toeval naar België gekomen. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Kamermoen omdat de politieke problemen nog steeds niet zijn opgelost. Hij is bang dat hij bij terugkeer onmiddellijk zal opgepakt worden.

Het CGVS en de RVV voerden reeds een uitgebreid onderzoek in het kader van de aangehaalde elementen. Zowel het CGVS als de RVV verwierpen het verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een nieuw onderzoek zouden kunnen rechtvaardigen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een partner in België waar hij mee zou willen samenwonen, het betreft O(...) K(...) (...) een Nederlandse onderdaan. Zij zou zich willen inschrijven op een adres in L(...) samen met betrokkene (het gaat niet om een verklaring tot wettelijke samenwoning). Zij zouden een relatie hebben. Tot op heden ondernamen ze geen formele stappen om de relatie een officieel karakter te geven. Als Nederlandse onderdaan beschikt betrokkene over een verblijfsrecht in België. Dit opent voor betrokkene geen recht op verblijf. Hij kan de opheffing van onderhavig inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. De partner van betrokkene kan betrokkene steeds achterna reizen naar Kameroen om daar de relatie verder te zetten. Bovendien kan betrokkene vanuit Kameroen een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op het artikel 8 van het EVRM.

Bovendien heeft betrokkene twee minderjarige kinderen achtergelaten in Kameroen. Zijn ouders en broers/zussen verblijven daar. Een terugkeer betekent dus een mogelijke hereniging met deze familieleden. In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Het opleggen van een inreisverbod doet aan bovenstaande argumenten geen afbreuk.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

2.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang bij het beroep op, aangezien de verzoekende partij reeds twee voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft betwist, welke nu definitief zijn.

2.2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijkt moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

2.2.2.2 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod van twee jaar, zet de verwerende partij geenszins concreet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat de verzoekende partij geen belang heeft om deze beslissing aan te vechten. De Raad ziet ook op geen enkele manier in waarom het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (met name bijlages 13*quinquies* van 19 juni 2017 en van 21 december 2018), zou maken dat zij niet wordt benadeeld door het thans bestreden inreisverbod, en de vernietiging van deze beslissing haar geen voordeel zou kunnen opleveren. Door het thans bestreden inreisverbod wordt aan de verzoekende partij immers de toegang tot en het verblijf op het Schengengrondgebied, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een termijn van twee jaar verboden (*cf.* artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet). Deze beslissing heeft dan ook een heel andere finaliteit dan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, benadrukt de Raad vooreerst dat deze beslissing, in tegenstelling tot de vorige twee bevelen om het grondgebied te verlaten, het gedwongen en dus niet langer het vrijwillig vertrek van de verzoekende partij oplegt. De eerste bestreden beslissing betreft immers niet slechts een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten, maar tevens een terugleiding naar de grens. De verwerende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, waarom de verzoekende partij geen belang zou hebben om deze terugleiding aan te vechten, louter omwille van het feit dat zij reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van beslissingen op grond waarvan zij het grondgebied vrijwillig moest verlaten.

Wat het (gewone) bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wijst de Raad erop dat het toepasselijke artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". De gemachtigde moet aldus, alvorens het bevel te geven, zich hoe dan ook ervan vergewissen dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad benadrukt dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift uitdrukkelijk beroept op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Daarnaast moet de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Bijgevolg kan er niet automatisch van worden uitgegaan dat de eerdere, definitief geworden bevelen van 19 juni 2017 en 21 december 2018 zonder meer nog

uitvoerbaar zijn. De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de eerste bestreden beslissing.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden bijgetreden. Het beroep is, behoudens wat de vasthouding betreft, ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...)

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1,1° en artikel 74/14, §3,1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet:

art. 7, alinea 1.1°: verzoeker verblijft in het rijk zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure, m.n. zijn asielpcedure.

art. 74/14 §3.1°: er bestaat een risico op onderduiken

Dat verzoeker een gekend adres heeft in België en men hem hier steeds kan treffen.

Dat er zodoende geen enkel risico op onderduiken bestaat.

art. 74/14 §3, 3°: verzoeker werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Dat verwerende partij stelt dat hij niet kwam opdagen om zijn verzoek tot internationale bescherming officieel in te dienen.

Dat zowel verzoeker als zijn toenmalige raadsman niet op de hoogte waren dat hij een afspraak had op 11/02/2019.

Noch hijzelf, noch zijn toenmalige raadsman ontvingen een oproeping hieromtrent. De voormalige raadsman van verzoeker verzond dd. 2/04/2019 een e-mail naar verwerende partij om te vragen wanneer verzoeker opgeroepen zou worden, (stuk 2) Dat verzoeker dus niet van slechte wil was, doch gewoon niet op de hoogte van zijn oproeping.

art. 74/14 §3.49: verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Gezien verzoeker aan het wachten was op de uitkomst van zijn lopende procedures, wenste hij nog in België te blijven.

De dwangverwijdering is niet proportioneel, daar verzoeker zijn woonplaats kenbaar gemaakt heeft aan de overheden en gezien zijn lopende asielprocedure.

Dat op voorgaande punten de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd.

De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van concludant en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing op dit punt geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat het inreisverbod gebaseerd is op grond van artikel 74/11, §1, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet: (...)

Dat de duurtijd van het inreisverbod en de proportionaliteit ervan ook niet voldoende gemotiveerd werden.

Dat verwerende partij het over 'al deze elementen' heeft, doch deze niet concreet benoemd.

Dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden waarom precies een inreisverbod van 2 jaar verantwoord is en waarom dit proportioneel is.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

3.1.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij voert echter aan dat omtrent een aantal relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissingen steunen. Voor de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van twee jaar, is dit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. *In casu* blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het eerste geval van toepassing is. Dit blijkt tevens uit de eerste bestreden beslissing, waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat. Zoals verder zal blijken, worden de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing verworpen, zodat de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, overeind blijft.

De verzoekende partij betwist in het kader van het eerste middel echter het opleggen van het inreisverbod op zich niet, maar gaat uitdrukkelijk in op de duurtijd van het inreisverbod (met name twee

jaar) en de proportionaliteit ervan, en stelt dat deze onvoldoende werden gemotiveerd. Zij voert aan dat de gemachtigde het heeft over “*al deze elementen*”, maar deze niet concreet benoemt, en dat uit de tweede bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom precies een inreisverbod van twee jaar verantwoord is en waarom dit proportioneel is. Zij besluit dat de motivering onvoldoende specifiek en pertinent is.

Zoals blijkt het de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: “*De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: “*de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde de volgende redenen opgeeft om de verwijderingsbeslissing gepaard te laten gaan met een inreisverbod van twee jaar: “*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.*” De gemachtigde verwijst aldus naar het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, op “*al deze elementen*” en op het belang van de immigratiecontrole. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de gemachtigde inderdaad niet concreet benoemt op welke elementen hij precies doelt. De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat uit de tweede bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom precies een inreisverbod van twee jaar verantwoord is en waarom dit proportioneel is. De Raad benadrukt dat het niet aan hem als annulatierechter is om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen of de twee andere redenen waarnaar de gemachtigde verwijst, met name het niet twijfelen van de verzoekende partij om illegaal in België te verblijven en het belang van de immigratiecontrole, op zich zouden volstaan om te onderbouwen dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Ook kan de Raad niet in de plaats van de gemachtigde beoordelen of de gemachtigde deels doelt op de als eerste opgesomde reden met zijn verwijzing naar “*al deze elementen*”. De Raad kan slechts vaststellen dat, wanneer de gemachtigde het nodig acht om voor het onderbouwen van zijn beslissing dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is, onder meer te verwijzen naar “*al deze elementen*”, hij de verzoekende partij ook de mogelijkheid moet geven te begrijpen waarop deze verwijzing precies doelt, en zijn beslissing aldus afdoende te motiveren.

De Raad merkt nog op dat niet kan worden voorgehouden dat de uitgebreide motivering die de gemachtigde heeft opgenomen in de beslissing met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod op zich, zonder meer kan worden begrepen als (tevens) een motivering voor de specifieke duur van twee jaar. Het betrokken onderdeel van de motivering, waarin onder meer wordt gemotiveerd met betrekking tot de toestand in Kameroen (in het licht van artikel 3 van het EVRM) en met betrekking tot het familiale leven van de verzoekende partij in zowel België (in het licht van artikel 8 van het EVRM) als Kameroen, eindigt immers met het volgende besluit: “*Het opleggen van een inreisverbod doet aan bovenstaande argumenten geen afbreuk*”. De gemachtigde geeft aldus zelf te kennen dat deze elementen betrekking hebben op het opleggen van het inreisverbod op zich. Het is niet aan de Raad als annulatierechter om in de plaats van de gemachtigde te oordelen dat en op welke manier bepaalde elementen opgenomen in de motivering met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod op zich, ook van toepassing (kunnen) zijn op de motivering die moet onderbouwen dat het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van twee jaar proportioneel is in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Bijgevolg ligt voor deze beslissing een schending van de formele motiveringsplicht voor.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot de duurtijd van het inreisverbod het volgende:

“6. Voor zover verzoeker enkel de duur van het inreisverbod betwist, moet eraan worden herinnerd dat hij de mogelijkheid heeft om vóór het verstrijken van de termijn van twee jaar de Belgische ambassade in het land van herkomst om opheffing van deze maatregel te verzoeken.

Ten overvloede merkt verweerster nog op dat artikel 74/12 van de Wet van 15 december 1980 verschillende mogelijkheden voorziet om de opheffing of schorsing van het bestreden inreisverbod te bekomen voor het beëindigen van de termijn hiervan.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op geen enkele manier ingaat op het concrete betoog van de verzoekende partij en met haar uiteenzetting dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de Raad in dit verband. Het gegeven dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om voor het verstrijken van de termijn van twee jaar de opheffing of schorsing van het bestreden inreisverbod te vragen, doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het kader van het thans voorliggende beroep de wettigheid van de tweede bestreden beslissing moet toetsen, met inbegrip van de specifieke duurtijd van het bestreden inreisverbod. De verwerende partij kan niet voorhouden dat de verzoekende partij in dit verband het haar ter beschikking staande rechtsmiddel niet zou mogen uitputten, louter omdat een wettelijke mogelijkheid tot opheffing of schorsing van het betrokken inreisverbod is voorzien.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Op de overige onderdelen van het middel moet met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dan ook niet verder worden ingegaan.

De eerste bestreden beslissing steunt wat het bevel om het grondgebied te verlaten op zich betreft op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelf erkent dat zij zonder geldig paspoort met geldig visum in het Rijk verblijft. Zij kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie. De verzoekende partij houdt voor dat zij zonder geldig paspoort met geldig visum in het Rijk verblijft, omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende asielprocedure. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat de verzoekende partij op 8 april 2019 werd aangehouden, terwijl haar asielprocedure reeds op 11 februari 2019 was afgesloten.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten op zich kan de verzoekende partij een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aldus niet aannemelijk maken.

Vervolgens gaat zij in op de motivering met betrekking tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name omdat een risico op onderduiken bestaat. De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing verder uitdrukkelijk aan dat de terugleiding naar de grens eveneens steunt op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en aldus op het risico op onderduiken. Dit blijkt tevens uit de wettelijke grondslag van de terugleiding naar de grens, met name artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”* Het voormelde artikel 74/14, § 3 en het daarin vervatte ‘risico op onderduiken’ zijn aldus ook relevant voor de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens.

Artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet omschrijft het begrip ‘risico op onderduiken’ als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.*

De voormelde § 2 luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : (...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)”

De verzoekende voert vooreerst aan dat zij een gekend adres heeft in België en men haar hier steeds kan treffen, zodat er geen enkel risico op onderduiken bestaat.

De Raad wijst er echter op dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het risico op onderduiken geenszins stoelt op het ontbreken van een gekend adres en de onmogelijkheid om de verzoekende partij aan te treffen, maar wel op de criteria vervat in artikel 1, § 2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde erkent zelfs uitdrukkelijk dat de verzoekende partij een gekend adres in België heeft, maar geeft vervolgens aan dat er toch een actueel en reëel risico op onderduiken is. Het betoog van de verzoekende partij doet dan ook niet ter zake. De Raad merkt overigens op dat geen van de elf criteria voorzien in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet betrekking hebben op het ontbreken van een gekend adres en de onmogelijkheid om de betrokkene aan te treffen.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het criterium voorzien in artikel 1, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij niet kwam opdagen om haar verzoek om internationale bescherming officieel in te dienen, omdat zowel zij als haar toenmalige raadsman niet op de hoogte waren dat zij een afspraak had op 11 februari 2019. Zij stelt dat zij geen oproeping hieromtrent ontvingen. Ook wijst zij op de e-mail die haar voormalige raadsman op 2 april 2019 aan de Cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken om te vragen wanneer de verzoekende partij zou worden opgeroepen. Zij voegt deze e-mail bij haar verzoekschrift. Zij besluit dat zij dus niet van slechte wil was, doch gewoon niet op de hoogte van haar oproeping.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij uitdrukkelijk erkent dat zij niet kwam opdagen om haar verzoek om internationale bescherming officieel in te dienen. Vervolgens voert zij weliswaar aan dat zij gewoon niet op de hoogte was van de oproeping, maar zij beperkt zich hiermee tot een loutere bewering. De Raad wijst erop dat op het *“bewijs van aanmelding – volgend verzoek”* van 31 januari 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, maar dat dit verzoek nog niet is ingediend. Vervolgens wordt vermeld dat zij op een latere datum zal worden uitgenodigd voor het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, waarna de plaats wordt aangeduid waar zij zich moet aanbieden en welke documenten zij moet meebrengen. Vervolgens stelt dit document het volgende: *“De datum voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming wordt u bekendgemaakt door het uithangen van uw nummer (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in de pre-opvang en zal ook te consulteren zijn op de website (...). Elke werkdag om 16.00 uur worden de nummers bekendgemaakt die zich moeten aanbieden de volgende werkdag.”* Het betrokken document is zowel in het Nederlands als in het Frans opgesteld. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dit niet begrepen te hebben. In het kader van haar eerste asielaanvraag van 7 juni 2016 gaf zij immers aan geen bijstand van een tolk nodig te hebben en het Frans als onderzoekstaal van haar asielaanvraag te kiezen. Bovendien geeft zij in haar huidig verzoekschrift zelf aan dat zij werd bijgestaan door een advocaat, zodat zij hoe dan ook niet kan voorhouden de informatie niet begrepen te hebben. Het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat noch zijzelf noch haar toenmalige raadsman een oproeping hebben ontvangen, mist dan ook feitelijke grondslag. Uit het bovenstaande is immers gebleken dat de uitnodiging niet is gebeurd in de vorm van een verstuurd oproeping, maar dat de bekendmaking van de datum voor indiening van het verzoek om internationale bescherming gebeurde door het uithangen van het O.V.-nummer van de verzoekende partij op twee plaatsen en door publicatie op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook in de voormelde e-mail van 2 april 2019 verwijst de voormalige advocaat van de verzoekende partij zelf naar de lijst van oproepingen gepubliceerd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken en naar de stopzetting van deze publicatie vanaf 2 april 2019, en vraagt de advocaat of de verzoekende partij kan worden uitgenodigd voor een onderhoud in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van de wijze van

bekendmaking via de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij voert echter geenszins aan dat haar nummer niet zou zijn gepubliceerd (of uitgehangen) geweest of dat zij door omstandigheden buiten haar wil haar afspraak zou hebben gemist. Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering in het licht van artikel 1, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk is, of dat de gemachtigde in dit verband onzorgvuldig heeft gehandeld.

Ten slotte gaat de verzoekende partij in op het criterium voorzien in artikel 1, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, *in casu* het zich niet willen houden aan een verwijderingsmaatregel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in dit verband beperkt tot een vage, weinig concrete uiteenzetting. Zij stelt dat de beslissing niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier, dat geen rekening werd gehouden met alle beschikbare elementen, en dat moet worden gekeken naar de concrete omstandigheden van de zaak. Zij zet echter op geen enkele manier uiteen met welke concrete gegevens, elementen en omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. Ook stelt de verzoekende partij dat zij, aangezien zij aan het wachten was op de uitkomst van haar lopende procedures, nog in België wenste te blijven, en dat de dwangverwijdering niet proportioneel is, omdat zij haar woonplaats kenbaar heeft gemaakt aan de overheden en gelet op haar lopende asielpcedure. De Raad benadrukt dat ten aanzien van de verzoekende partij op 21 december 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielloos (bijlage 13 *quinquies*) werd genomen, waarin haar 30 dagen werden gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 31 januari 2019 deed zij vervolgens een nieuw verzoek om internationale bescherming, maar deze procedure werd reeds op 11 februari 2019 afgesloten. Bijna twee maanden later, op 8 april 2019, werd de verzoekende partij aangetroffen en werd haar de eerste bestreden beslissing gegeven. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke manier op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog sprake was van een “*lopende asielpcedure*”. Verder maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier het relevant is dat zij haar woonplaats kenbaar heeft gemaakt aan de overheden. Ten slotte verandert haar bewering dat zij wenste in België te blijven, aangezien zij aan het wachten was op de uitkomst van haar lopende procedures, niets aan het feit dat de betrokken procedure blijkens het administratief dossier reeds op 11 februari 2019 was afgesloten, zijnde bijna twee maanden voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook op geen enkele manier concreet dat de motivering van de gemachtigde niet afdoende of onjuist zou zijn, of dat hij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is in deze mate dan ook ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...)

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 3 EVRM

Art. 3 EVRM bepaalt het volgende:

Bijgevolg werpt verzoeker terecht ook de schending van de artikelen 3 EVRM op in samenhang met de voormelde middelen. Daarenboven dient er bij een weigeringsbeslissing een grondige toetsing van een mogelijke schending van art. 3 EVRM te gebeuren. Dat verzoeker niet terug kan naar Kameroen omdat hij daar een groot risico op vervolging loopt. Hij wordt er immers gezocht door de nationale veiligheidsdiensten wegens lidmaatschap bij CL2P, organisatie van illegale manifestaties en rebellie. De kans is dus reëel dat hij bij aankomst meteen gearresteerd wordt. (stuk 3)

Dat het geen geheim is dat opposanten van het regime bedreigd, gearresteerd en zelfs gefolterd worden omdat ze hun mening uiten.

Dat er zeker ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig-zijn om aan te nemen dat verzoeker in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen nu er een bevel tot het zoeken van verzoeker uitgevaardigd is door de nationale veiligheidsdienst van Kameroen.

Dat er in deze niet voldoende onderzocht werd of verzoeker een risico loopt op schending van art. 3 EVRM.

Artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende : (...)

Verzoeker verblijft alhier sedert lange tijd. Dat verzoeker reeds geruime tijd samenwoont met mevr. O(...) K(...) die van de Nederlandse nationaliteit is. Het koppel heeft reeds stappen ondernomen om hun wettelijke samenwoning vast te leggen. Zij begaven zich naar de gemeente om info te vragen en zodoende de nodige documenten te verzamelen.

Dat de motivering dat er nog geen formele stappen ondernomen werden tot het bekomen van een wettelijke samenwoning volstrekt onjuist is.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn partner, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Niet enkel de bestreden beslissing met het bevel tot verlaten van het grondgebied en inreisverbod en terugleiding naar de grens, maar ook de vasthouding met het oog op verwijdering van verzoeker is disproportioneel.

Het is onmiskenbaar dat mevr. O(...) als één van hart en geest leeft met verzoeker. Zij is een grote steun voor hem.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn partner in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker.

Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2.2 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat hij het tweede middel slechts bespreekt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is immers reeds gebleken dat het eerste middel in de hoger besproken mate gegrond is. Aangezien deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, behoeven de in het tweede middel aangevoerde schendingen wat deze laatste beslissing betreft geen verder onderzoek.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij in haar uiteenzetting niet concreet aangeeft op welke manier deze bepaling door de eerste bestreden beslissing zou geschonden zijn. Zij verwijst immers slechts naar het voormelde artikel 74/13 in de hoofding van haar tweede middel en in een besluit ervan. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert vooreerst de schending aan van artikel 3 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde niet voldoende heeft onderzocht of zij een risico loopt op een schending van het voormelde artikel 3, maar zij laat na concreet in te gaan op de

motivering in de eerste bestreden beslissing in dit verband. De gemachtigde verwijst hierbij naar het eerste verzoek om internationale bescherming van 7 juni 2016, de uiteindelijke verwerping van dit verzoek door de commissaris-generaal op 30 maart 2018 en het arrest van de Raad van 12 december 2018. De gemachtigde wijst erop dat de commissaris-generaal en de Raad na diepgaand onderzoek hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Hij oordeelt dat uit deze vaststelling redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoekende partij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, en dat het dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal en de Raad de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat de verzoekende partij bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op zulke strijdige behandeling. Daarnaast wijst de gemachtigde op het nieuwe verzoek om internationale bescherming van 31 januari 2019 en het feit dat de verzoekende partij op 11 februari 2019 niet kwam opdagen om dit verzoek officieel in te dienen. Vervolgens gaat de gemachtigde in op de verklaringen die de verzoekende partij aflegde bij haar aanhouding op 8 april 2019. Zij verklaarde naar België te zijn gekomen omwille van politieke problemen, niet terug te kunnen naar Kameroen omdat de politieke problemen nog steeds niet zijn opgelost en bang te zijn bij terugkeer onmiddellijk te worden opgepakt. Hierop stelt de gemachtigde dat de commissaris-generaal en de Raad reeds een uitgebreid onderzoek in het kader van de aangehaalde elementen voerden, dat zowel de commissaris-generaal als de Raad het verzoek om internationale bescherming verwierpen en dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die een nieuw onderzoek zouden kunnen rechtvaardigen. De gemachtigde besluit dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Hij wijst er hierbij op dat de verzoekende partij, om tot zulke schending te kunnen besluiten, moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, en dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van het voormelde artikel niet kan volstaan.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat er zeker zulke ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn, nu er een bevel tot het zoeken van haar is uitgevaardigd door de nationale veiligheidsdienst van Kameroen. Ook stelt zij dat zij niet terug kan naar Kameroen, omdat zij daar een groot risico op vervolging loopt, dat zij immers wordt gezocht door de nationale veiligheidsdiensten wegens lidmaatschap bij CL2P, organisatie van illegale manifestaties en rebellie, en dat de kans dus reëel is dat zij bij aankomst meteen wordt gearresteerd. Zij legt in dit verband een stuk voor. Ook voert de verzoekende partij aan dat het geen geheim is dat opposanten van het regime worden bedreigd, gearresteerd en zelfs gefolterd omdat ze hun mening uiten, waarna zij verwijst naar rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij met dit betoog niet concreet ingaat op de door de gemachtigde gemaakte beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM. Uit deze beoordeling blijkt dat de Raad op 12 december 2018, zijnde minder dan vier maanden voor het nemen van de eerste bestreden beslissing, het asielaanbod van de verzoekende partij nog heeft beoordeeld. De Raad kwam in dit verband, net als de commissaris-generaal, tot het besluit dat de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot haar politieke activiteiten en omstandigheden waarin zij zou zijn vastgehouden, niet geloofwaardig zijn. De verzoekende partij toont in haar huidig verzoekschrift nog steeds niet aan dat de situatie ondertussen veranderd zou zijn. Zij voegt weliswaar voor het eerst bij haar verzoekschrift een stuk toe waaruit zou moeten blijken dat zij actief wordt gezocht voor de hogervermelde misdrijven (en tevens voor een aanslag op de veiligheid van de staat en een "*délit d'opinion*"). Dit stuk zou zijn opgesteld te Yaoundé, op 21 mei 2016, zijnde een dag nadat de verzoekende partij volgens haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming zou zijn ontsnapt uit het commissariaat van Yaoundé. Nog daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van dit document en de vraag waarom de verzoekende partij dit document nooit eerder heeft voorgelegd, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat zij in haar huidig verzoekschrift op geen enkele manier uiteenzet op welke manier dit document te rijmen valt met de vaststellingen van de Raad in zijn arrest van 12 december 2018 (het betreft arrest nr. 213 782) dat de verzoekende partij haar geuite vrees niet heeft kunnen aantonen. Zij zet ook geenszins uiteen op welke manier dit document een nieuw element zou uitmaken dat een ander licht kan werpen op de vaststellingen van de Raad in het voormelde arrest nr. 213 782, of dat afbreuk zou kunnen doen aan de door de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing gemaakte beoordeling. Ook door louter naar rapporten te verwijzen wat betreft de behandeling van opposanten van het regime, zonder zelfs maar een begin van bewijs naar voren te brengen dat in het licht van het recente arrest nr. 213 782 van de Raad aanvaardbaar is om aan te tonen dat zij een

opposant van het regime is, kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde de motiverings- en/of zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM zou hebben geschonden.

In de tweede plaats voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar Nederlandse partner K. O. Op een privéleven beroept zij zich niet.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde zou betwisten dat een gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar partner K. O. De gemachtigde verwijst immers uitdrukkelijk naar het feit dat de verzoekende partij een partner in België heeft met wie zij zou willen samenwonen en onderzoekt vervolgens of de eerste bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de motivering volstrekt onjuist is dat nog geen formele stappen werden ondernomen tot het bekomen van een wettelijke samenwoning. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat K. O. zich zou willen inschrijven op een adres te Ledegem samen met de verzoekende partij en dat het niet gaat om een verklaring tot wettelijke samenwoning. Dit beantwoordt aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier. In een *“synthesedocument telefoongesprek”* van 20 maart 2019 tussen de gemeente Ledegem en de Dienst Vreemdelingenzaken wordt aangegeven dat de verzoekende partij zich zou willen laten inschrijven op een bepaald adres te Ledegem en dat zij daar zou samenwonen met een Nederlandse vrouw die heen en weer reist tussen Nederland en België. In een e-mail van 20 maart 2019 aan de Dienst Vreemdelingenzaken stelt een administratief medewerker burgerzaken van het gemeentebestuur Ledegem dat K. O. op 15 maart 2019 kwam zeggen dat de verzoekende partij zich bij haar wou laten inschrijven en dat zij mevrouw O. heeft laten weten dat zij mag langskomen samen met de verzoekende partij om een adreswijziging aan te vragen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, blijken hieruit geen stappen om een wettelijke samenwoning vast te leggen, maar slechts stappen om de verzoekende partij te laten inschrijven op het adres van haar partner K. O. De verzoekende partij toont ook bij haar verzoekschrift geenszins aan dat wel sprake was van een intentie om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen. Noch uit het administratief dossier noch uit stukken bij het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich naar de gemeente zou hebben begeven om info te vragen en zodoende de nodige documenten te verzamelen voor het afleggen van zulke verklaring. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij ook tijdens haar gehoor op 8 april 2019 om 9.20 uur en

10.17 uur slechts gewag maakt van een samenwoning met K. O. op het betrokken adres te Ledegem, en dat zij nergens melding maakt van een wettelijke samenwoning of eventuele stappen die zij daartoe gezet zou hebben. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de motivering van de gemachtigde in dit verband volstrekt onjuist zou zijn. Bovendien maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk op welke manier het *überhaupt* relevant zou zijn of sprake is van een feitelijke of een wettelijke samenwoning. Zoals hoger reeds aangegeven, beschermt artikel 8 van het EVRM ook *de facto* relaties (op voorwaarde dat deze stabiel zijn), en betwist de gemachtigde hoe dan ook het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner niet.

Vervolgens gaat de verzoekende partij over tot een vaag, weinig concreet betoog, waarin zij aanvoert dat aan haar familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan, dat de eerste bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en dat geen rekening werd gehouden met alle relevante gegevens van het dossier.

Vooreerst benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook in het kader van artikel 8 van het EVRM niet duidelijk maakt met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Ook gaat zij op geen enkele manier concreet in op de motivering die is opgenomen in de eerste bestreden beslissing. Zo wijst de gemachtigde op de mogelijkheid voor de partner van de verzoekende partij om de verzoekende partij achterna te reizen naar Kameroen om daar de relatie verder te zetten, en op de mogelijkheid voor de verzoekende partij om vanuit Kameroen een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De verzoekende partij zet op geen enkele manier uiteen waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ook voert zij niet aan, laat staan dat zij aantoont, dat de gemachtigde met deze overwegingen kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met het voormelde artikel 8 zou hebben gehandeld. Door louter te stellen dat het onmiskenbaar is dat mevrouw O. als één van hart en geest leeft met haar, een grote steun voor haar is en dat de eerste bestreden beslissing ertoe leidt dat zij gescheiden zal moeten leven van haar partner, kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de door de gemachtigde gevoerde belangenafweging niet volstaat in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hiermee geeft zij enkel aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maar op deze manier kan de verzoekende partij niet aantonen dat de gemachtigde in dit verband onzorgvuldig zou hebben gehandeld of niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou hebben gemotiveerd. De verzoekende partij geeft met haar kritiek slechts blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die

van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is en in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft daarentegen een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de vasthouding vervat in de eerste bestreden beslissing onontvankelijk, de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de overige onderdelen van de eerste bestreden beslissing en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing verworpen, en is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 8 april 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie houdende een inreisverbod van twee jaar wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE